

„ראיתי את יוסי יורד אלי במיצנח“

לילה לפני מותו חלמה אמו חלום מוזר: „ראיתי את יוסי שלי, יורד אלי במצנח מן השמיים, והוא צונח ישר אלי. התחלתי לצעוק מתוך שינה, אך עוד שמעתי את יוסי אומר לי בשקט: „אמא, את יכולה ללבוש שחורים!“

בבוקר, לא יכלה האם הכנסת ל„מי שבירך“ ואז הגיעה אליהם בשורת מותו. יוסי היה גאון מפתח והדמות הנערצת בשכונת מגוריו. „יוסי היה כמו עמוד-חשמל. סביבו היו עומדים כו"לם, הם אומרים. יוסי, תמיד ובהיר השיער, היה אהובם ואילם. כשלא גוייס בליל ה- גיוס הראשון — נסע יוסי לברר מה קרה, וכי מדוע לא קראו לו. וכי שקראו לו, הלך כל כך מהר, שלא הספיק לקר שור את שרוכיינעליו, וקשר אותם בטנדר.

כשפיקד סמל יוסף רחמים, על הזחל, בדרך להאנייגוס, היה עליו וחייכני כמו תמיד. כשעלה הזחל על מוקש ונוסעיו נזרקו לכל צד, חזר יוסי לרכב הבורע, כדי לראות אם נשאר מישהו שאפשר להצילו.

ואז התפוצץ הזחל.

קעת ישחקו בשכונתו כדורגל על גביע-זהב שישא את שמו של יוסי, וכל החברה בשכונה קנו לעצמם שרשרות זהב, ועליהן חרטו את שמו.

„אבא רחוק מאוד!“

כשקראו ליוסי להתייצב, לקח עימו את הטנדר שלו למילואים, אפילו שלא נדרש לכך. מיד זיכרו אותו לנהג ואת הטנדר לאמבולנס. ובו נסע אל מותו.

„מישהו צריך לעשות את העבודה“, הסביר לאשתו לפני שיצא לדרך. „כשצריך — צריך. אין קונצים. גם אם יקרה לי משהו“, והוא השאיר לאשתו הוראות מה לעשות אם אכן יקרה לו משהו.

כי מאז שהיה בשדה-בוקר, שם הכיר את דניה אשתו, דאג רק לה. וכשנולדו ילדיו, לימור ורענן, הקדיש להם את מרצו וזמנו.

הוא דאג לבני משפחתו גם בשדה-הקרב, משם הגיע מכתבו האחרון בו כתב להם. „העסק מתחמם, ואין מה לדאוג — העיקר שתדאגו לעצמכם, ולא לי.“

וגם הוא לא דאג לעצמו. בדרך לירושלים היה, מפנה פצועים, כאשר הטנדר שלו נפגע, בפגיעה ישירה.

כשדניה אשתו קיבלה את ההודעה, גילתה שהיא אינה נופלת ממנו, כשניסתה ללכת לבית-הספר אחונה להמשיך ללמד את כיתתה, כבכל יום. אך היא לא יכלה ללמוד, כי תלמידיה פרצו בבכי מר.

ובבית כששאלה לימור בת הארבע, את אחיה רענן בן השנה, „מתי אבא יבוא?“ ורענן נופף בידו הקטנה, הסבירה לימור לאימה: „הוא אומר לי שאבא רחוק, רחוק מאוד.“

הנז באו מהפרוורים ומבתי-הפאר
חברי משקים ובוגרי אוניברסיטאות.
שכס אל שכס הם נלחמו
כשבכזם מפעמת
הנכונות לחוש לעזרת חבר
לזיות הראשונים בקרב, בנצחון,
בסכנה ובמוות.
הנה אחדים מהם:

זופרים ההוולבים ראשונה

המדען ששנא מלחמות

ניצה חדס, סטודנטית צעירה, יפה להפליא, יושבת בדירה רמת-גנית קטנה ומנסה לא לבכות.

במלאת שנה ושבע לנישואיה — היא איבדה את בעלה.

כשקראו ליגאל חדס למילואים, הוא נפרד מאשתו בחיוך ואמר לה „בעוד שעתיים אשוב.“ אך הוא לא שב אליה יותר.

גם יגאל היה סטודנט, למד כלכלה וסטי טיטיקה באוניברסיטת תל-אביב, והתכוון לתואר השני. הוא היה סטודנט מבריק ו תממי, ותכונותיו אלה הקנו לו, כנראה את ציוני ה-„טוב מאד“ בכלכלה, הנחשבים להישג נדיר.

למרות שהיה שקט מאד ומסוגר היה יגאל משוגע לטיולים, ולצילום. הוא השאיר מגירות מליאות צילומים, ובאף אחד לא היה הוא עצמו מצולם. רק מראות נוף רבים, וידידים רבים.

הגם שהיה תותחן, ביחידת שריון קרבית, נהג תמיד להתפלל „רק שלא תהיה מלחמה!“ ערב לפני צאתו לשרות עוד הלך לשמוע את שיריו הפאציפיסטיים של פיט סיגר, זה היה לרוחו. „מלחמה — זה רצח“, אמר, עוד יום לפני שיצא למלחמה שבה נהרג.

אבל „הוא נילחם כמו אריה. כמו אריה ממש!“ אמרו חבריו. כמו ידיו טוחח חמיי שה טנקי-אוייב. אחר כך התקלקל תותח הסנטוריון, ופגז פגע בו.

בבית-החולים בבאר שבע, שם שכב כשי הוא סובל מכחיות קשות ביותר, הספיק עוד לפתור תשבצים עם האחיות. אך להר ריו לא נתן לבוא. הוא פחד מתגובתם, כשיראו את מצבו. „זה ביזבוז שתבואו לבאר-שבע“, מסר להם.

רק כלפי אשתו האוהבת כל-כך, ניסה להיות עליו. „תכיני אבטיח קר“, אמר, כשהוא נוהט כולו מחום גבוה. „אכין גם תות-שדה קר, כמו שאתה אוהב“, אמרה ניצה, חנוקה מדמעות. „וגם גלידה קרה, והכל הכל!“

אולם יגאל לא יזכה יותר לגלידה ולא לתות. הוא לא יוכל להגשים את תכניתו לזוקטורט בארצות-הברית, וכבר לא יוכל לשמוע את המוסיקה הקלאסית האוהבה עליו.

